ved Theatret, som Sceneinstructrice i de sex Aar, — hendes Kjærlighed til de forskjellige Digterværker og utrættelige Arbeidslyst, — hendes noble, stilfærdige Maade at tale til Skuespillerne paa. Siddende paa Musikdirecteurens Plads i Orkestret, med en lille Noteringsbog, gjorde hun sine Iagttagelser, og naar Akten eller Prøven var ude, sagde hun det saa til hver især. Da jeg engang tillod mig at sige et rosende Ord til hende i den Retning, svarede hun:

„Ja, nu kan I jo see, hvorledes jeg bærer mig ad, saa kan I jo lære af det, om I vil".

Ja, der var rigtignok meget at lære af. Hjalp Raad og Bemærkninger ikke tilstrækkeligt, saa gjennemgik Fru Heiberg hele Rollen med Vedkommende, det være sig Herre eller Dame.

Næsten altid var Fru Heiberg paa Theatret i de Aar — og dog var Hjemmet saa smukt, og der blev holdt mange store Selskaber, ja, Baller for de Unge.

Hun læste ogsaa stadig meget, men Theatervirksomheden optog hende næsten heelt; — jeg husker engang, da hun skulde sætte et stort Stykke i Scene, som voldte hende lidt Besvær, traf jeg hende en Aften i hendes Hjem med et heelt lille Theater foran sig paa Bordet — det var vel en Alen højt og lige saa bredt, med Kulisser og Tæpper, og da jeg smilende saae derpaa, sagde Fru Heiberg: Det letter mig Arbeidet en heel Deel, naar jeg saaledes kan see Arrangementet og ordne det Hele med Indgange og Udgange; saa skriver jeg det ind i min Bog, og saa gaar det hurtigere paa Theatret." — Og det gik hurtigt paa Theatret dengang. Der var Liv; Alle spillede, baade Gamle og Unge, og det ene Stykke kom frem efter det Andet.

Fru Heiberg forlangte, at jeg skulde spille mine Roller allerede paa Arrangementsprøverne, og da jeg indvendte, at alle de Andre havde Bøgerne i Haanden, svarede hun: „Det er det Samme, De skal alligevel spille ud, saa lærer de Andre snart deres Roller, og saa faaer vi Fart i det; De skal i det Hele taget altid give det gode Exempel og føre an." Det sagde hun, og Tak for de Ord.

Naar man ved at mindes Fru Heiberg, rigtig føler, hvad den dramatiske Kunst *kan* være, saa kan man ikke lade være at haabe, at den Kunst, for hvilken Fru Heiberg offrede sit Liv, sin Tid og Gjerning, maa gaae en stor Tid imøde og at de Unge ville